

fældte. Der kendes også tilfælde, hvor kommuneråd og sysselret har opfordret de pågældendes nærmeste til at føre opsyn med dem.

Det er navnlig gennem reglerne om tilsyn, at bestemmelser om betingede domme er blevet overflødiggjort, idet der kan idømmes tilsyn med angivelse af længstetid og med et forbehold i dommen om, at foranstaltning af mere indgribende art vil kunne iværksættes, såfremt det indenfor den fastsatte længstetid findes påkrævet.

Kapitel 27.

Til § 100.

En tilsvarende foranstaltning vil kunne idømmes med hjemmel i straffelovens § 70. Foranstaltningen har under navnet forvisning i vidt omfang været anvendt efter hidtidig grønlandsk ret. Anvisning af ophold på bestemt sted kan efter omstændighederne være en foranstaltning af særlig indgribende karakter, f. eks. når dommen lyder på anbringelse på en lille isoleret plads, hvor domfældte ikke hører hjemme; i sådanne tilfælde skal betingelserne i § 87 være opfyldt.

Medens foranstaltningens gennemførelse ikke har voldt vanskeligheder i tilfælde, hvor der har været tale om at sende en person til et sted, hvor han har familie eller erhvervsmuligheder, har det ofte været forbundet med vanskeligheder at eksekvere forvisning til andre steder, fordi det ikke har været muligt at skaffe den dømte ophold hos en egnet familie, der ville påtage sig ansvaret for at have ham boende. På den anden side har foranstaltningen vist sig hensigtsmæssig i tilfælde, hvor domfældte har været anbragt hos en dygtig og samvittighedsfuld erhverver.

Den blotte miljøforandring har i praksis vist sig at yde et væsentligt bidrag til den pågældendes resocialisering. Foranstaltningen tænkes anvendt som i hidtidig grønlandsk praksis, navnlig hvor unge og ugifte har søgt fra barndomshjemmet på en mindre plads til et større sted, hvor pågældende ikke har kunnet modstå de talrigere og større fristelser.

Anvisning af ophold på bestemt sted bør fremtidig ikke idømmes, uden at der i dommen tages stilling til, hos hvem den pågældende skal opholde sig, da man ellers fortsat vil komme ud for vanskeligheder, når dommen skal eksekveres.

Til § 101.

Reglen er beslægtet med straffelovens §§ 70, stk. 1 og 236, stk. 1 og 2.

Udelukkelse fra den stedlige butik anvendtes hyppigt navnlig i ældre tid. I nyere tid er denne foranstaltning som regel kun blevet anvendt, når den var særlig begrundet i, at lovovertrædelsen var begået mod eller i en butik, således som det har været tilfældet ved butikstyverier og forulempelser af de i butikkerne ansatte. Udelukkelse fra handelens bygninger og havneområder har ofte været anvendt, når tyverier var blevet begået på disse steder, hvor fristelserne er særlig store. Endelig er udelukkelse fra adgang til deltagelse i offentlig dans blevet anvendt f. eks. i sager vedrørende udbredelse af kønssygdom.

Kapitel 28.

Til § 102.

For at tvangsarbejde skal kunne idømmes, er det ikke tilstrækkeligt, at de i bestemmelsen foreskrevne betingelser er tilstede. Det er også nødvendigt, at der efter en bedømmelse såvel af den begæede lovovertrædelse som af gerningsmandens personlighed er tale om et forhold af alvorligere karakter, jfr. forslagets § 87.

Bestemmelsen frembyder en vis lighed med reglerne i den danske straffelovs § 62 om arbejdsbus, men er dog af langt mindre indgribende karakter og kan anvendes i langt videre omfang. Tvangsarbejde er efter hidtidig grønlandsk ret næst bøde den hyppigst anvendte foranstaltning. Efter de praktiske erfaringer, man har gjort med tvangsarbejdet, er denne foranstaltning bedst egnet overfor personer, som ikke tilhører gruppen af frie erhververe. Disse lever ofte på mindre pladser, hvorimod tvangsarbejdet af tilsyns- og ordensmæssige grunde som regel må udføres på de større steder, hvor arbejdet har en helt anden karakter. Gennem i for vidt omfang at benytte tvangsarbejde overfor frie erhververe fra mindre steder løber man den fare, at de pågældende efter tvangsarbejdets udståelse ikke vil kunne tilpasse sig forholdene der, hvor de hører hjemme, hvilket strider mod bestemmelsens formål. Det må følge af samme synspunkt, at der bør udvises tilbageholdenhed med anvendelse af foranstaltningen overfor en person, som på dommens tid har god, varigere beskæftigelse, uanset at hans